

KAHDEN OTTELUN LOMASSA

Geneve, marraskuun 15 pnä uutta lukua.

Suuri taistelu, johon proletariaatti ryhtyi tsarismia vastaan, on päättynyt. Yleisvenäläinen poliittinen lakko on nähtävästi melkein kaikkialla päättynyt. Vihollinen on perääntynyt eniten toisella sivustalla (Suomi), mutta sen sijaan toisella se on lujittunut (sotatilanne Puolassa). Keskuksessa vihollinen on perääntynyt hyvin vähän, mutta kuitenkin se on vallannut vahvat uudet asemat ja valmistautuu vieläkin verisempään ja vieläkin päättävämpään taisteluun. Aseellisia kahakoita tapahtuu alituisesti koko linjalla. Kumpikin puoli kiirehtii täydentämään menettämänsä, tiukentamaan rivejään, järjestäytymään ja aseistautumaan mahdollisimman hyvin seuraavaa taistelua varten.

Osapuilleen tällainen on asiointila tällä haavaa vapaus-taistelun näyttämöllä. Kansalaissota eroaa luonnollisesti muista sodista siinä, että taistelumuodot ovat paljon monipuolisempia, taistelevien lukumäärä ja kokoonpano kummallakin puolella on vähiten laskettavissa ja vaihtelee eniten, rauhan tai vaikkapa välirauhan solmimisyhteydet eivät lähde taistelevien taholta ja punoutuvat mitä kummallisimmalla tavalla yhteen sotatoimien kanssa.

Sotatoimien väliaikaiset keskeytykset kannustavat erikoisesti „sovittajain” kekseliäisyyttä. Witte ponnistaa kaikki voimansa esitellessään itseään sekä välittömästi että lakeijalehdistön välityksellä juuri tuollaiseksi „sovittajaksi”, peitellen kaikin mahdollisin keinoin tsarismmin diplomaattisen palvelijan osaansa. Hallituksen tiedonanto myöntää — naiivien liberaalien mieliksi — poliisin osallistumisen mustasotniaalisiin urotöihin. Hallitusta palvova lehdistö

(esimerkiksi „Novoje Vremja”) on tuomitsevinaan taantumuksellisten äärimmäisyydet ja tietenkin vallankumouksellisten „äärimmäisyydet”. Taantumuksen äärimmäiset edustajat poistuvat (Pobedonostsev, Vladimir, Trepov) tyytymättöminä vähäpätöiseen peliin. Osittain he eivät ymmärrä — tyytymättömyyden vuoksi — sitä, kuinka edullista tuo peli on mahdollisimman suuren vallan säilyttämiseksi tsarismille; osittain he laskelmoivat — ja oikein laskelmoivatkin — että heidän on mukavinta vapauttaa kokonaan kätensä ja osallistua samaan peliin, mutta toisenlaisessa osassa: „riippumattomien” monarkin mahdin puolesta taistelijain osassa, „vapaiden” kostajain, „Venäjän kansan häväistyjen (vallankumouksellisten häpäisemien) kansallisten tunteiden” johdosta kostajain, osassa, — yksinkertaisesti sanoen mustasotnialaisten johtajien osassa.

Witte hieroo tyytyväisenä käsiään nähdessään hämmästyttävän ovelan pelinsä „suuret” tulokset. Hän säilyttää liberalismiin neitseellisyyden, tarjoaa kovasti ministerinsalkkuja kadettipuolueen johtomiehille (jopa Miljukovillekin, „Le Temps” * lehden kirjeenvaihtajan sähkeen mukaan), lähettää omakätisen kirjeen hra Struvelle kehoittaen tätä palaamaan kotimaahan ja yrittäen näytellä „valkoista”, joka on yhtä etäällä sekä „punaisista” että „mustista”. Ja samaan aikaan hän hankkii yhdessä neitseellisyyden kanssa pääomaakin, sillä hän on edelleenkin tsaarihallituksen päämies, hallituksen, joka pitää käsissään kaiken vallan ja odottelee vain sopivinta hetkeä siirtyäkseen ratkaisevaan hyökkäykseen vallankumousta vastaan.

Kuvaus, jonka annoimme Wittestä „Proletarissa”, saa täydellisen varmuuden. Menettelytapojensa, „kykyjensä” ja tehtävänsä kannalta hän on klovniministeri. Niiden reaalisten voimien kannalta, jotka hänen käytettävissään aina tähän mennessä ovat olleet, hän on liberaalisen byrokratian ministeri, sillä liberaalisen porvariston kanssa hänen ei ole vielä onnistunut tehdä kauppooja. Tosin tuo kaupanhieronta kuitenkin edistyy pikku hiljaa. Kaupanhierojat huutavat viimeisen hintansa, lyövät kättä päälle ja lykkäävät kauppoojen tekemisen lähi päivinä kokoontuvan zemstvo-edustajakokouksen päätöksiin saakka. Witte yrittää lahjoa porvarillista intelligenssiä laajentamalla

* — „Alka”. Toim.

vaalioikeuksia Duuman vaaleissa, antamalla sivistyssensuksen, jopa heittämällä viheliäisen palasen työläisille (joiden täytyy tulla kylläisiksi „työläisten” 21:stä paikasta vaalijärjestelmän ollessa välillinen!!) ja vannomalla, että kunhan Duuma vain kokoontuisi, kunhan se tai edes sen vähemmistö esiintyisi yleisen äänioikeuden puolesta, niin tuon vaatimuksen kannatus hänen, Witten, taholta olisi täysin, täysin taattu.

Mutta kaikesta huolimatta kaupanhieronta ei ole vielä johtanut mihinkään. Kaupanhierojat käyvät neuvottelujaan välittämättä niistä, jotka todella taistelevat, ja se tekee tehottomaksi „kunnon meklariemme” ponnistelut. Liberaalinen porvaristo sinänsä ottaisi mielihyvin vastaan Valtakunnanduuman,—ottihan se sen vastaan jopa „neuvottelevanakin”, hylkäsihän se jo syyskuussa aktiivisen boikotin. Mutta siinähan se juttu onkin, että näiden kahden kuukauden aikana, jotka siitä saakka ovat kuluneet, vallankumous on ottanut tavattoman suuren askelen eteenpäin, proletariaatti on käynyt vakavan taistelun ja ensi kerran saavuttanut heti suuren voiton. Valtakunnanduuma, tuo katala ja iljettävä kansanedustuslaitos-komedia, tuli haudatuksi: valtavan proletaarisen rynnistyksen ensimmäinen isku löi sen murskaksi. Vallankumous paljasti muutamassa viikossa niiden lyhytnäköisyyden, jotka aikoivat mennä Bulyginin Duumaan tai kannattaa Duumaan menijöitä. Aktiivisen boikotin taktiikka sai mitä loistavimman varmennuksen, niin loistavan kuin yleensä poliittisten puolueiden taktiikka voi taistelun hetkellä saada: varmennuksen teoissa, tarkistuksen tapahtumien kulussa, ehdottoman ja kiistämättömän tosiasian tunnustuksen sille, mikä vielä eilen näytti lyhytnäköisistä ihmisistä ja pelkurimaisista kaupanhierojista liian rohkealta „hyppäykseltä tietämättömyyteen”.

Työväenluokka säikäytti aikamoisesti „duuma”-komi-diantteja, säikäytti niin, että he pelkäävät nyt astua jalallaan tuolle hauraalle, murtuneelle sillalle, eivätkä rohkene edes luottaa „uusimman”, valtion „käsityöläisten” pikaisesti suorittaman, korjauksen vahvuuteen. Osat ovat hiukan vaihtuneet. Eilen halusivat toverit Parvus, Tsherevanin ja Martov ottaa vallankumouksellisen sitoumuksen niiltä, jotka lähtevät tälle sillalle, sitoumuksen siitä, että nämä vaativat Duumassa perustavan kokouksen koollekutsumista. Tänään

on näiden sosialidemokraattien paikan ottanut ministerikabinetin presidentti kreivi Sergei Juljevitch Witte, joka tekee jo sellaisen „vallankumouksellisen” sitoumuksen, että hän kannattaa vaikkapa yhtä ainoaa perustavan kokouksen koollekutsumista vaativaa Duuman edustajaa.

Mutta liberaaliset porvarit, kadetit, häpäisivät niin kovasti itsensä ensi kerralla, etteivät he tahtoisi surullisen kokemuksen toistuvan. He, nämä hyväntahtoiset parlamenttimiehemme „Osvobozhdenijesta” ja „Russkije Vedomostista”, olivat jo saaneet järjestykseen „vaalikamppailun”; he olivat jo valinneet keskuskomitean johtamaan tätä kamppailua; he olivat järjestäneet juridisen byroonkin antamaan väestölle neuvoja siitä, onko zemstvopäälliköllä oikeus välittömästi hajottaa talonpoikain valitsijamiehet vai pitääkö hänen ensin tiedustella kuvernöörin mielipidettä. Sanalla sanoen he olivat jo miltei paneutuneet nukkumaan Venäjän kaikille Oblomoveille suosiollisesti lahjoitetulle sohvalle, kun yhtäkkiä... epäkohteliaasti olkapäällään tönäisten proletariaatti suisti alas Duuman ja koko „duuma”-kamppailun. Ei ole ihme, etteivät liberaaliset porvarit ole nyt taipuvaisia uskomaan lempeän kreivin „vallankumouksellisiin sitoumuksiin”. Ei ole ihme, että he ovat nyt vähemmän taipuvaisia puristamaan heille ojennettua kreivin kättä, että he entistä useammin vilkuilevat vasemmalle, vaikka heillä tuleekin sylki suuhun nähdessään kuohkean, uusilla sokerikiekuroilla koristellun, duumapiirakan.

Witten neuvotteluilla liberaalisen porvariston johtajien kanssa on epäilemättä mitä vakavin poliittinen merkitys, mutta vain siinä suhteessa, että ne vielä kerran vahvistavat liberalisoivan byrokratian ja pääoman etujen puolustajain sisäisen sukulaisuuden,— vain siinä suhteessa, että ne vielä kerran osoittavat, nimenomaan miten ja nimenomaan kuka hankkiutuu *hautamaan* Venäjän vallankumouksen. Mutta nämä neuvottelut ja sopimuksenhieronnat eivät onnistu juuri siksi, että vallankumous on vielä elossa. Vallankumous ei ainoastaan ole elossa, vaan se on voimakkaampi kuin koskaan ennen, se ei ole vielä läheskään, ei lähimainkaan sanonut viimeistä sanaansa, se on vasta alkanut nostattaa proletariaatin ja vallankumouksellisen talonpoikaiston voimia kaikessa laajuudessaan. Juuri sen vuoksi klovnimистерin neuvottelut ja sopimuksenhieronnat porvariston kanssa ovat luonteeltaan niin hedelmättömiä: niillä ei voi olla

vakavaa merkitystä tulisen taistelun aikana, jolloin vihollisvoimat seisovat vastakkain kahden ratkaisevan taistelun lomassa.

Tällaisena aikana pitää vallankumouksellisen proletariaatin, joka käsittää maailmanhistorialliset päämääränsä, joka pyrkii vapauttamaan työtätekevät sekä poliittisesti että taloudellisesti, joka ei hetkeksikään unohda sosialistisia tehtäviään,— tämän vallankumouksellisen proletariaatin politiikan pitää olla erikoisen lujaa, selvää ja määrätietoista. Klovniministerin katalaa valhetta, liberaalien ja porvarillisten demokraattien tylsäjärkisiä perustuslaillisia illuusioita vastaan sen pitää päättäväisemmin kuin koskaan ennen asettaa tunnuksensa — tsaarivallan kukistaminen yleiskansallisen aseellisen kapinan tietä. Vallankumouksellinen proletariaatti inhoaa kaikkea tekopyhyyttä ja taistelee armottomasti kaikkia todellisen asiointilan hämäämisyrkimyksiä vastaan. Ja nykyisin niissä puheissa, joita pidetään perustuslaillisesta järjestelmästä Venäjällä, on jok'ikinen sana tekopyhyyttä, jok'ikinen lause vanhaa, virallista valhetta, jonka tarkoituksena on pelastaa itsevaltiudellis-maajorjuudellisen Venäjän niitä tai näitä jätteitä.

Keskustellaan vapaudesta, puhutaan kansan edustuslaitoksesta, pidetään puheita perustavasta kokouksesta ja alituisesti, joka tunti, joka minuutti unohdetaan, että kaikki nuo hyvät asiat ovat tyhjänpäiväisiä fraaseja ilman vakavia takeita. Ja vakavana takeena voi olla *ainoastaan* voittoisa kansankapina, *ainoastaan* aseistetun proletariaatin ja talonpoikaiston täydellinen herruus tsaarivallan kaikkiin edustajiin, jotka ovat kansan edessä perääntyneet askelen taakse päin, mutta joita ei ole vielä läheskään alistettu kansalle ja joita kansa ei ole vielä läheskään suistanut alas. Ja niin kauan kuin *tätä* päämäärää ei ole saavutettu, niin kauan *ei voi olla* oikeaa vapautta, oikeaa kansan edustuslaitosta, todella *perustavaa* kokousta, jolla olisi voimaa perustaa uusi järjestelmä Venäjällä.

Mitä on perustuslaki? Paperi, johon on kirjoitettu kansan oikeudet. Mikä on näiden oikeuksien todellisen tunnustamisen takeena? Niiden kansanluokkien *voima*, jotka ovat päässeet selville näistä oikeuksista ja kyenneet saamaan ne. Älkäämme antako sanojen viehättää itseämme,— se on sopivaa ainoastaan porvarillisen demokratian kaunopuhujille,— älkäämme unohtako hetkeksikään sitä, että *voima*

osoittaa itsensä *ainoastaan* voittona taistelussa ja että emme ole vielä läheskään päässeet täydelliseen voittoon. Alkäämme siis uskoko kauniisiin fraaseihin,— me elämme juuri sellaista aikaa, jolloin on käynnissä avoin taistelu, jolloin kaikki fraasit ja kaikki lupaukset tarkistetaan heti teoissa, jolloin sanoilla, manifesteilla ja perustuslain lupailemisilla *puijataan* kansaa, yritetään heikentää sen voimia, hajoittaa sen rivejä ja saada se riisumaan itsensä aseista. Ei ole mitään valheellisempaa kuin nuo lupaukset ja fraasit, ja me voimme ylpeyden tuntein sanoa, että Venäjän proletariaatti on jo kypsynyt niin raakaa väkivaltaa kuin liberaalis-perustuslaillista petostakin vastaan käytävää taistelua varten. Todistuksena on se rautatieläisten vetoamus, josta ulkomaalaiset sanomalehdet äskettäin tiedoittivat (originaalia meillä ei valitettavasti ole). Kerätkää aseita, toverit, sanotaan tässä vetoomuksessa, järjestykää taistelua varten väsymättä, kymmenkertaisella tarmolla. Vain aseistautumalla ja liittämällä rivimme tiukasti yhteen voimme puolustaa saavutettua ja saada vaatimuksemme täydellisesti täytetyiksi. Koittaa aika — ja me kaikki nousemme taas yhtenä miehenä uuteen, vieläkin sitkeämpään taisteluun täydellisen voiton puolesta.

Sellaisia ovat ainoat takeemme! Tämä on vapaan Venäjän ainoa, ei harhakuvallinen *perustuslaki!* Katsokaapa tosiaankin lokakuun 17 päivän manifestia ja Venäjän tosioija: voiko olla jotain opettavaisempaa kuin tämä *tsaarin* paperilla-antama *tunnustus* perustuslaille ja todellinen „perustuslaki”, *tsaarivallan* todellinen soveltaminen? Sisältäähän tsaarin manifesti luonteeltaan ehdottomasti perustuslaillisia lupauksia. Ja tässä teille noiden lupausten arvo. Henkilöllisyys on julistettu koskemattomaksi. Mutta ne, jotka eivät ole itsevaltiudelle mieluisia, ovat edelleenkin vankiloissa, karkoituksella, maanpaossa. Kokoukset on julistettu vapaiksi. Mutta yliopistot, jotka Venäjällä ensimmäisinä saivat aikaan todellisen kokoontumisvapauden, on suljettu, ja niiden sisäänkäytäviä vartioi poliisi ja sotaväki. Lehdistö on vapaata, ja sen vuoksi työväen etujen äänenkannattaja, sanomalehti „Novaja Zhizn”¹²⁰, konfiskoidaan sosialidemokraattisen ohjelman julkaisemisen takia. Mustasotnialaisten ministerien paikan ovat ottaneet oikeusjärjestyksen julistaneet ministerit. Mutta mustasotnialaiset „toimivat” kaduilla vielä lujemmin poliisin ja sotaväen

auttamina ja tsarismille epämieluisia vapaan Venäjän kansalaisia ammutaan, piestään ja silvotaan vapaasti ja rangaistuksetta.

Pitää olla sokea tai luokkakateuden sokaisema, että tällaisia kouraantuntuvia elämänopetuksia saatuaan voisi antaa nyt todella vakavaa merkitystä sille, lupaako Witte yleisen äänioikeuden ja allekirjoittaako tsaari manifestin „perustavan” kokouksen koollekutsumisesta. Vaikka nämä „teot” toteutuisivatkin, eivät ne kuitenkaan ratkaisisi taistelun lopputulosta, eivät kuitenkaan antaisi todellista vapautta vaaliagitaatiolle, eivät kuitenkaan turvaisi sitä, että edustajain yleiskansallinen kokous olisi luonteeltaan todella perustava. Perustavan kokouksen pitää juridisesti varmentaa, parlamentin kautta muotoilla elämänjärjestys uudella Venäjällä, mutta ennen kuin varmennetaan uuden voitto vanhasta ja että tälle voitolle voitaisiin antaa muoto on todellakin saatava voitto, on nujerrettava vanhojen laitosten voima, lakaistava ne pois, hävitettävä vanha rakennus maan tasalle, hävitettävä hiukankin vakavan vastarinnan mahdollisuus poliisin ja sen joukkioiden taholta.

Täydellisen vaalivapauden, täydellisen vallan perustavalle kokoukselle voi turvata vain kapinan täydellinen voitto, tsaarivallan kukistaminen ja väliaikaisen vallankumoushallituksen pystyttäminen sen tilalle. Siihen on suunnattava kaikki ponnistuksemme, kapinan järjestämistä ja valmistelua täytyy pitää ehdottomasti etutilalla. Vain sikäli, mikäli kapina on oleva voittoisa ja sen voitto on oleva vihollisen päättävää hävittämistä,—vain sikäli ei kansan edustajain kokoukseen tule olemaan yleiskansallinen ainoastaan paperilla ja perustava ainoastaan sanoissa.

Alas kaikki tekopyhyys, kaikki vilpillisyys ja kaikki hämäret lausunnot! Sota on julistettu, sota on käynnissä, mutta meillä on pieni väliaika kahden ottelun lomassa. Keskitietä ei voi olla. „Valkoisten” puolue on pelkkää petosta. Ken ei ole vallankumouksen puolesta, hän on mustasotnialainen. Näin emme väitä yksinomaan me. Tämä ei ole meidän keksimämme sanonta. Tämän sanovat kaikille ja jokaiselle veren tahrinat katukivet Moskovassa ja Odessassa, Kronstadtissa ja Kaukasiassa, Puolassa ja Tomskissa.

Ken ei ole vallankumouksen puolesta, hän on mustasotnialainen. Ken ei halua sietää sitä, että Venäjän vapaus

olisi poliisimielivallan, lahjomisen, juottamisen, aseettomien kimppuun nurkan takaa hyökkäämisen vapautta, hänen on itsensä aseistauduttava ja valmistauduttava viipymättä taisteluun. Meidän ei pidä valloittaa vapauden lupausta, ei paperia vapaudesta, vaan todellinen vapaus. Meidän ei pidä saada aikaan tsaarivallan nöyryytystä, ei pidä saada sitä tunnustamaan kansan oikeuksia, vaan meidän pitää hävittää tämä valta, sillä tsaarivalta on mustasotnialaisten ylivaltaa Venäjällä. Tämäkään ei ole ollenkaan meidän johtopäätöksemme. Se on elämän johtopäätös. Se on tapahtumien opetus. Se on niiden ääni, jotka ovat tähän saakka olleet vieraita millaiselle hyvänsä vallankumoukselliselle opille ja jotka eivät rohkene ottaa yhtään vapaata askelta, sanoa yhtään vapaata sanaa kadulla, kokouksessa, kotonaan joutumatta aivan välittömään ja uhkaavaan vaaraan — tulla poljetuksi jalkoihin, raadelluksi, revityksi *tsaarin* kannattajain joukkion toimesta.

Vallankumous on vihdoinkin pakoittanut *tämän* „kansanvoiman”, tsaarin kannattajain voiman, tulemaan ulos. Se on pakoittanut näyttämään kaikille kouraantuntuvasti, kehen tsaarivalta todellisuudessa nojautuu, kuka tätä valtaa todellisuudessa kannattaa. Siinä he ovat, siinä on tuo petomaisuutuneiden poliisien, mielipuolisuuteen saakka tylsistyneiden sotilaiden, villiintyneiden pappien, raakojen kauppiaiden ja kapitalistisen yhteiskunnan juotettujen ihmishylkiöiden armeija. He ovat niitä, jotka nykyään *hallitsevat* Venäjää ja joita yhdeksän kymmenesosa kaikista hallitusvirastoistamme joko suoraan tai välillisesti auttaa. Siinä se on, tuo Venäjän Vendée¹²¹, joka muistuttaa Ranskan Vendéeta yhtä paljon kuin „laillinen” yksinvaltiain Nikolai Romanov muistuttaa Napoleon-lurjusta. Eikä meidänkään Vendée ole vielä sanonut viimeistä sanaansa, — älkää erehtykö sen suhteen, kansalaiset. Sekin vasta alkaa tulla esiin niin kuin kuuluu. Silläkin on vielä „polttoainevarastoja”, joita on karttunut pimeyden, oikeudettomuuden, maaorjuuden ja poliisin kaikkivallan vuosisatojen aikana. Se yhdistää itseensä aasialaisuuden koko villeyden ja kaikki ne huippuunsa kehitettyjen riisto- ja puijauskeinojen inhoittavat puolet, joiden avulla riistetään ja puijataan kaikkia niitä, jotka ovat kaupunkilaisen kapitalistisen sivilisaation eniten polkemia ja näännyttämiä, jotka on saatettu eläintä

huonompaan asemaan. Tämä Vendée ei katoa tsaarin min-käänlaisten manifestien ansiosta, ei minkään synodin vetoomusten ansiosta, ei minkäänlaisten korkeammassa ja alemmassa byrokraatiassa tapahtuvien muutosten ansiosta. Sen voi murtaa ainoastaan järjestyneen ja valistuneen proletariaatin voima, sillä ainoastaan proletariaatti, koska sitä itseään riistetään, kykenee nostattamaan kaikki ne, jotka ovat sitä alempana, herättämään niissä ihmisen ja kansalaisen, näyttämään niille tien kaikesta riistosta vapautumiseen. Ainoastaan se voi luoda ytimen mahtavalle vallankumousarmeijalle, joka on mahtava ihanteidensa, kurinalaisuutensa, järjestyneisyytensä ja taistelusanaruutensa ansiosta, joiden edessä eivät mitkään Vendéet kestä.

Ja sosialidemokratian johtama proletariaatti on jo kaikkialla ryhtynyt muodostamaan tätä vallankumousarmeijaa. Sen riveihin pitää tulla jokaisen, ken ei halua olla mustasotnialaisten armeijassa. Kansalaissota ei tunne neutraalisia. Ken pysyttelee syrjässä siitä, hän passiivisuudellaan kannattaa riemuitsevia mustasotnialaisia. Sotaväkikin jakaantuu punaiseen ja mustaan armeijaan. Vasta kaksi viikkoa sitten mainitsimme siitä, kuinka nopeasti se tulee mukaan taisteluun vapauden puolesta. Kronstadtin esimerkki on osoittanut sen havainnollisesti. Olkoon niin, että heittiö Witten hallitus voitti Kronstadtin kapinan¹²², olkoon niin, että se nyt ammututtaa satoja matruuseja, jotka ovat taas kerran nostaneet punaisen lipun,— mutta tuo lippu tulee hulmuamaan vieläkin korkeammalla, sillä tuo lippu on koko maailman kaikkien työtätekevien ja riistettyjen lippu. Huutakoon lakeijalehdistö, sellaiset kuin „Novoje Vremja”, sotaväen neutraalisuudesta,— tuo iljettävä ja teko-pyhä valhe hajoaa kuin tuhka tuuleen mustasotnialaisten jokaisen uuden urotyön yhteydessä. Sotaväki ei voi olla, se ei ole milloinkaan ollut eikä milloinkaan tule olemaan neutraalinen. Juuri nyt se hajaantuu tavattoman nopeasti vapauden sotaväeksi ja mustan sotnian sotaväeksi. Me edistämme tätä hajaantumista. Me leimaamme häpeällä kaikki epäröivät ja horjuvat, kaikki ne, jotka pelkäävät kansanmiliisin viipymättömän muodostamisen aatetta (ulkomaalaisten sanomalehtien viimeisten uutisten mukaan Moskovan duuma on hyljännyt kansanmiliisin perustamista koskevan ehdotuksen). Me kymmenkertaistamme

---

agitaatiotamme joukkojen keskuudessa, organisaatiotyötämme vallankumouksellisten osastojen muodostamiseksi. Tietoisien proletariaatin armeija yhdistyy silloin Venäjän sotaväen punaisten osastojen kanssa,— ja katsomme sitten, pääsevätkö poliisin mustat sotniat voitolle koko uudesta, koko nuoresta, koko vapaasta Venäjältä!

*„Proletari” № 26,
marraskuun 25 (12) pnä 1905*

*Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan*
